

Druhá kapitola

Buddy! Pod' sem!“ volal na psíka Max, „ktorý sa krčil pod kuchynským stolom, kde Laura raňajkovala cereálie.

Pán Foster stál pri dverách a rozprával sa s Hankom a Johnom, ktorí na farme pomáhali s dobytkom a prasatami. „Dnes doobeda by som chcel presunúť teliatka na spodnú pastvinu,“ vysvetľoval im.

Pani Fosterová telefonovala. „Áno, konečne všetko zariaďujeme,“ hovorila do slúchadla, pričom si rukou zakrývala druhé ucho, aby nepočula ten rámus vychádzajúci z kuchyne.

Laura vstala a položila prázdnu misku od cereálií do umývačky. „Idem pripraviť Súnraka,“ oznámila.

Vonku jej do očí udrelo aprílové slnko. Na stromoch práve začali pučať svetlozelené listy. Zhlboka sa nadýchla a rozbehla sa do Súnrakovho výbehu. Poník ju už čakal pri bráne, a keď ju zbadal, zaerdžal na pozdrav.

„Čau, kamoš,“ usmiala sa Laura a preliezla bránku. „Stavím sa, že už máš chuť na raňajky.“

Poník sa k nej pritúlil a ona mu na ohlávkú pripevnila uzdu. Zaviedla ho do stajne a do vedra mu nasypala krmivo. Kým jedol, pozrela sa na

★ *Sny sa plnia* ★

hodinky. Bolo štvrt' na deväť. To znamenalo, že než sa s ockom poberú ku Cassidyovcom, má ešte hodinku na to, aby Súmraka učesala.

O polhodinu neskôr bola s prácou hotová. Poodstúpila a obdivovala Súmrakovu vyčesanú srst', kopytá lesklé od olejčekov a umytý dlhý chvost.

„Vyzeráš krásne,“ vyhlásilo dievčatko a Súr-
mrak súhlasne zaffkal.

„Buddy! Vráť sa!“

Keď Laura začula bratovo volanie, obzrela sa.
Psík trielil úzkou cestičkou smerom k nej. Čier-
ne uši mu viali a veľkými bielymi labami dupotal
po tráve. Max utekal za ním.

„Buddy, pozor!“ zhíkla. Hoci sa šteniatko
snažilo zastaviť, už bolo neskoro. Vrazilo do
vedra a špinavá mydlová voda sa rozliala všade
naokolo.

Súr-
mrak odskočil, ale obsah vedra ho aj tak za-
siahol.

„Buddy!“ zvolala Laura. Otočila sa k Maxovi,
ktorý stál na chodníku s vytreštenými očami
a rukou na ústach. „Max!“ zanariekala.

„Mrzí ma to, veľmi ma to mrzí,“ ospravedlňoval sa jej brat. „Otvoril som mu zadné dvere a on sa skrátka rozbehol. Nedokázal som ho zastaviť, Laura.“

Dievča si povzdychlo. Nemalo zmysel sa na Maxa hnevať. Nie je to jeho vina, že je Buddy taký nešikovný. „To je v poriadku, len budem musieť Súmeraka poumývať ešte raz,“ vysvetlila mu.

„Pomôžem ti,“ ponúkol sa jej.

Laura našla uterák a podala ho bratovi.

„Ďakujem,“ povedala.

„Pozri na Buddyho!“ zvolal odrazu Max.

Obzrela sa na šteniatko. S nastraženými ušami sa plazilo k Súmerakovi a vrtelo chvostom. „Haf!“ zaštekalo a vzápätí odskočilo. „Haf! Haf!“ Sadlo si a naklonilo hlavu.

„Čo to robí?“ vyzvedal brat.

„Neviem,“ odvetila Laura a zamračila sa. Snažila sa psíka zahnať, ale on len fascinovane zízal na Súmeraka. Začala pociťovať obavy. Čo ak Buddy zistil, že Súmerak nie je obyčajný poník? Chytila ho za obojok. „Možno by si ho mal zobrať domov, Max. Súmerak ho môže omylom zašliapnúť.“

„Ale čo s tou pomocou?“ spýtal sa previnilo.

„Zvládnem to,“ odvetila mu sestra. Videla však, že chce protestovať, a tak dodala: „Nechceme predsa, aby sa Buddy zranil, však?“

„Nie,“ súhlasil Max a zobral psíka so sebou. Zatiaľ čo ho ťahal k domu, Laura si hrýzla peru. Keby sa šteniatko takto správalo aj pred mamou a ockom, určite by začali mať nejaké podozrenie. Pozrela na Súmeraka, ktorý hľadel na Buddyho rovnako znepokojene ako ona.

O štvrt' na desať Laura vysadla na Súmraka a s oc-
kom po boku vyrazila na neďalekú Farmu na
husej zátoke. Zanedlho už stáli pred vjazdom do
dvora. Zo zadných dvier vyšiel na verandu vysoký
muž s čiernymi vlasmi.

„Mike!“ zvolal a podišiel k pánovi Fosterovi.
„Vitaj. A toto musí byť Laura. Mel sa tá už nevie
dočkať. Je pri svojom poníkovi Sivkovi. Pod' so
mnou, ukážem ti cestu k výbehu.“

Laura so Súmrakom ho nasledovali. Keď sa
dostali k zadnej časti domu, zbadala výbeh s dvo-
mi prekážkami. K plotu bol priviazaný strakatý
sivý poník. Vedľa neho stálo dievča s kučeravými
čiernymi vlasmi a vyčesávalo mu srst'.

„Mel!“ zavolať na ňu pán Cassidy.

Dievčina sa otočila. Keď uvidela Lauru, jej
tvár sa priam rozžiarila. „Ahoj!“ pozdravila.

Pustila kefu na zem a pribehla k nim. „Volám sa Mel.“

„Ja som Laura,“ predstavilo sa dievča s ostýchavým úsmevom.

„Tvoj poník je nádherný,“ poznamenala Mel. „Ako sa volá?“

„Súmrak,“ odvetila Laura a zoskočila dolu.

„Hm, Súmrak...“ Mel zamyslene zvrátila čelo a pohľadkala ho. „Nepatrilo kedysi Julii Robertsovej?“

„Presne tak,“ udivene odvetila Laura.

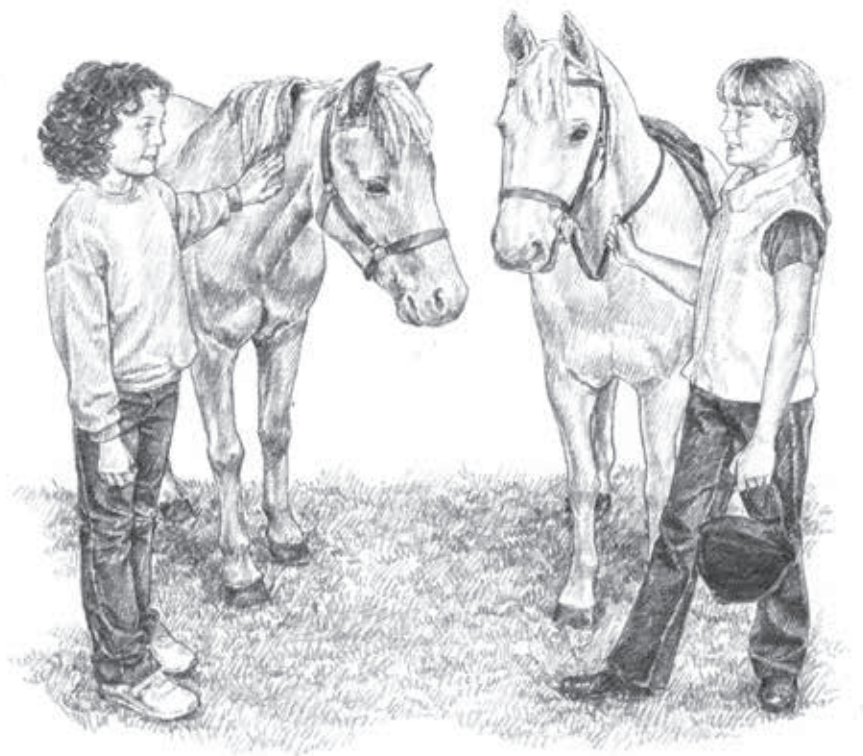
Mel prikývla. „Bol mi nejaký povedomý. S Juliou chodím do Klubu poníkov.“ Usmiala sa na ňu. „Môj poník sa volá Sivko. Chceš sa s ním zoznámiť?“

Laura nadšene súhlasila.

★ *Sny sa plnia* ★

„Tak my vás necháme, dievčatá,“ povedal pán Cassidy. „Keby ste nás potrebovali, budeme v dome.“

Laura aj Mel prikývli a pokračovali v rozhovore.

„Ako dlho už máš Sivka?“ spýtala sa Laura, vedúc Súmraka k sivému poníkovi.

„Šesť mesiacov,“ odvetila Mel. „Keď mi ho mama s ockom kúpili, nemohla som tomu uveriť. Poníka som chcela už odmalička. Vždy som nimi bola posadnutá.“

„Ja tiež!“ zvolala Laura a široko sa usmiala.

Sivko zdvihol zrak smerom k Súmrakovi. Laura zatajila dych. Čo ak sa bude správať rovnako zvláštne ako Buddy?

Poník sa však na Súmraka len na chvíľku zahľad, odfrkol a kývol nosom na pozdrav.

Súmrak odfrkol späť.

„Majú sa radi!“ potešila sa Mel a usmiala sa na Lauru. „Už teraz vidím, aké super bude mať tá za susedku!“

Laure sa v srdci rozlial pocit šťastia.

„Odviažem Sivka,“ pokračovala Mel, „a potom sa môžeme zahrať na naháňačku.“

Dievčatá sa dobre zabavili. Oba poníky boli rýchle a obratné. Dvojice sa naháňali po výbehu, pretekali sa s vajcom na lyžici, súťažili v kluse aj v behu okolo stĺpikov. Preteky sa skončili nerozhodne.

„Toto je omnoho lepšie, ako keď jazdím sama!“ vyhlásila Mel.

„Ideme si zaskákať?“ navrholo Laura, hľadiac na prekážky na dráhe.

Mel zamrzol úsmev na tvári. „To asi nepôjde,“ vzdychla si. „Sivko neskáče. Minulý mesiac som ho vzala do Klubu poníkov, ale k prekážkam sa ani nepriblížil. Sleduj.“

Odcválala s poníkom o kúsok ďalej a otočila ho k jednej z prekážok. Spomalil do poklusu a z neho do kroku. Mel ho popchla, ale nepomohlo to. Zastal meter pred prekážkou.

„Toto robí stále,“ vysvetlila a vrátila sa k Laure. „Naposledy si ho pre to Julia s jej kamarátkou Monicou doberali. A ďalšie stretnutie je už túto sobotu. Naozaj neviem, čo budem robiť.“

„Možno by mu pomohlo nasledovať pri skákaní Súmraka,“ skúsila jej poradiť Laura.

No aj keď Súmrak preskočil prekážku, Sivko sa ani nepohol. Len čo sa s ním Mel otočila smerom k dráhe, spomalil a sklopil uši.

„Nemá to zmysel,“ povzdychla si. „Nespraví to.“ Potľapkala poníka po krku. „No to nevádi, Sivko,“ povzbudila ho. „Mám ťa rada – či vieš skákať, alebo nie.“